

del cingle. Just a l'indret on, noranta metres més avall, hi havia les estaques. Allà muntarem una complicada instal·lació de rapel amb la corda de cent metres.

Als volts del migdia i amb un vertiginós descens en rapel, vaig situar-me al nivell de les estaques.

Dissortadament, la paret del cingle era tan balmada que, suspès de la corda, vaig quedar a més de deu metres en horitzontal de les estaques. Tot i l'esforç dels companys de la lleixa que tibaren del cap de la corda vers la paret, va ser del tot impossible arribar-hi.

Les misterioses
estaques de cor de
ginebre, clavades a
l'esclatxa de la roca
Foto: Carles Olivella

Tot i així, aquella posició aèria va permetre'm fer les fotografies de cadascuna de les tres estaques i de la petita cavitat.

Era evident que si volia arribar-hi, ho havia de fer des de la base i mitjantçant l'escalada. L'endemà, fent ús de la tècnica d'escalada artificial, superava metre a metre aquella paret balmada. A mig matí, podia tocar per fi la primera de les estaques.

Tot i la dificultat en què em trobava allà, suspès de la corda - no hi havia ni el més mínim replà on situar un peu - pacientment vaig anar observant els més mínims detalls de les tres estaques; de l'esquerda on estaven fermades; de la petita cavitat del damunt, i de tot l'entorn. Aparentment, allò semblava

molt simple, però el seu perquè, ara *in situ*, era cada vegada més complex.

Després, intentant no oblidar res, vaig prendre les mides de dimensió i situació de cada element.

De tota aquella exploració, de les investigacions anteriors i de la confrontació de conjectures, se'n poden treure les següents conclusions:

A.- Les estaques, ben conservades i que cal considerar molt semblants, han estat protegides al llarg dels anys de la pluja per la gran balma que tenen al damunt.

Són fetes d'un tronc central de ginebre. Van ser afuades - en la segona encara es veu molt bé - per facilitar l'entrada a l'esquerda. A la base del tronc - ara a la part final exterior - s'hi va deixar un tros de branca perquè fes de ganxo o de suport. La mitjana del seu gruix està en els cinc centímetres i la llargada del tros sobresortint entre els cinquanta i els seixanta.

De manera apreciativa, es pot dir que tenen probablement més de dos-cents anys.

B.- L'esquerda on estan clavades té uns dos metres i mig de llargada en sentit vertical per la paret. Comença a uns nou metres del terra i acaba a uns seixanta centímetres de la cavitat. A la seva part inicial hi ha un esboranc que dona a entendre que s'intentà col·locar una estaca. El desplom que la paret té, entre la vertical de les estaques i la base de l'inici de la paret, és de dos metres i vuitanta centímetres.

C.- El forat o cavitat, situat a setanta centímetres més amunt de l'estaca més alta, té una entrada de boca ovalada de trenta vuit per vint-i-dos centímetres. El seu interior està completament net, solament té una mica de pols de pedra sense cap petjada. No hi havia cap resta de niu ni senyal que hagués pogut haver-n'hi cap.

D.- És del tot incomprendible entendre com van ser col·locades aquelles estaques. Fins a la primera (9,20 metres), la paret no té esquerdes on posar res per enfilar-se, ni rastre de despeniments de plaques de roca on s'hagués pogut posar alguna estaca intermèdia.

De la possibilitat d'arribar-hi amb l'ajut d'una escala, cal tenir en compte que, anys enrera, no hi havia escales de deu metres -